

nu var paa Frysepunktet, siden de for et Par Aar tilbage mistede en lille Søn, deres eneste Barn.

Efter Maaltidet gik Damerne ud i Haven, hvor Kaffe-bordet stod dækket under to store Kastanjer i fuld Blomstring. Frøken Søholm følte sig dog straks utilpas og maatte gaa ind.

Jytte havde allerede gjort sig gode Venner med en sort Pudelhvalp, der laa stille og fornuftig i hendes Skød. Hun prikkede den paa Næsen og morede sig over dens urokkelige Velvære.

Hendes Mor og Fru Vilhelmine — Jægermesterinden — talte om en Teateraffære, der havde alarmeret Sindene i København. Det interesserede hende ikke. Hun lagde sig tilbage i sin dybe Sejldugsstol, lidt træt efter Rejsen og lidt tung i Hovedet af den stærke Blomsterduft, der allevegne fra strømmede ind over hende. Hun lukkede Øjnene og sank hen i den Følelse af blidelig Selvudslettelse, af Hinsidighed og Glemsel, der var hendes eneste Fornemmelse af Lykke. De to Damers Stemmer lød mere og mere fjernt. Men samtidig saae hun som i en Drøm Jægermesterinden, saadan som hun nylig havde præsideret derinde ved Bordet, formel, selskabelig korrekt indtil den Maade, hvorpaa hun behandlede Gaffel og Kniv med de blødeste Haandled, de ubevægeligste Albuer. Hun saae hendes mærkeligt lille Hoved med den glimrende Frisyre over en høj, stiv Herreflip, den lange Prinsesse Marie-Profil, der var hendes Stolt-hed, det slebne Smil, de kolde Øjne. Det var som en Hallucination. Hun saae det isabellafarvede Raasilkeliv